

■ Узровень-40

МАЕ АРБУЗІК І БЯБЕШКА,

ці Як «Палескія рабінзоны» ў паход вадзілі

вала сачынненне пра маю тагачасную мару стаць танкістам: апроч прыкладу бацькі, адбілася любімае чытанне пра Т-34 і КВ (я ведаў прозвішчы ўсіх камандуючых танкавымі арміямі перыяду Вялікай Айчыннай вайны). Тады ж я прачытаў «лекцыю» свайму класу на ўроку гісторыі пра абарону Севастопалю, матроса Кошку і смерць Нахімава падчас Крымскай вайны — усё на падставе твораў мастацкай літаратуры. На наступны па раскладзе ўрок за мной прыйшоў завуч, і я пайшоў паўтарыць тое ж у паралельны клас. У дзясятым, ужо ў новай школе, два класы аб'ядналі для сумеснага ўрока фізікі па тэме «Оптыка». І я расказаў пра лінзы, будовы перыскопаў і телескопаў — на той момант моцна захапіўся фатаграфіяй.

Быў адзін спосаб стаць шчаслівым удадальнікам дэфіцытнага томіка. Трэба было здаць 20 кілаграмаў макулатуры, за якую давалі спецыяльны талон.

Відаць, пад уражаннем ад прыгодніцкай літаратуры аднойчы вулічнай кампанія вырашылі пайсці ў паход з начуёй. Калі глянуць на той маршрут сёння, дык адышлі крыху далей ад Уладкавіч пасёлка. А на той момант для нас гэта была далёкая і цяжка вандарка. Палаткі не было, там цягнуць на сабе дзевяці чыжы брызент, перадавальчыцы меліярацыйныя каналы. Уладкавіч нешта накітавалі будана на берэзе ракі каля самай вады, спрабавалі наліваць рыбы і звярць юшку. А ноччу па чарзе дзжурыйлі і вялі «вахценны» журнал. Ранкам у халодным тумане, пакусаныя за ноч камарамі, сонныя, мы брылі па лузе дамоў...

Не ведаю, што мяне да таго падштурхнула, але, як толькі запісаў у бібліятэку, завёў звычайны вучнёўскі сшытак у клетчачку, куды пачаў запісаць усю працытанную кніжку і часопісы — у кожны радок без прабелаў. Калі заканчваў школу, амаль скончыўшы трэці па ліку сшытак. Некаторыя падшыўкі часопісаў браў неаднойчы, як і любімыя кнігі. Праўда, былі ў тых сшытках і «пустышкі». Напрыклад, «Графа Мантэ-Крыста» хоць і ўнёс у спіс працытаннага двайчы, але, прызнаюся, так яго і не асіліў — ні першы, ні другі раз. Ну не пайшла ў мяне гэтая кніжка чамусьці!

Калі ў дзіцячых бібліятэках ўсё цікавае для мяне было перачытаным, а ў

дарослую запісвацца было яшчэ рана, літаратуру пачала прыносіць для мяне маці. З пэўнай перыядычнасцю падчас абыду да іх на фабрыку прывязджалі бібліятэкары, і яна брала для мяне «дарослыя» кніжкі на свой фармуляр: прыгодніцкія, фантастычны, гістарычныя, пра вайну. Апошніх я чытаў асабіста шмат і з вялікай цікавасцю. Ужо пісаў, што і ў забавах нашых адзін час пераважала лі гульні «ў вайну». У сталым узросце задаваўся пытаннем: чаму так, мы ж нарадзіліся праз тры з паловай дзесяцігоддзі пасля Перамогі? Думаю, таму што мы былі дзецьмі дзяцей вайны... Але сапраўднае «эпідэмія» чытання пачалася для нас са стрыечным братам-пагодкам, калі мы змалі запісацца ў дарослую бібліятэку. Ад Жуля Верна, любімых твораў пра індзейцаў «Ацэола — правадзір семінолаў», «Бойся, вораг, дзевятга сына», «Слухайце песню пёраў» мы пакрысе рухаліся да «Дзяцей Арбата» Рыбакова, зачытаваліся кнігамі «У акапах Сталінграда» Няжрасава і «На Заходнім фронце без перамаг» Рэмарка...

Для кожнага чытача была норма выданы кніг у адны рукі на пэўны час. Умоўна кажучы, пяць кніг на месяц. А мы чыталі шмат і хутка, таму нам дазвалялі браць за адзін раз, умоўна кажучы, па сем-восем на брата і яшчэ пяток — на дваіх «зверху». Летам падчас канікул мы вярталіся з Андрэем, несучы кожны па важкай торбе кніжак у адной руцэ, а другой абодва трымалі яшчэ і агульну. Прачытаўшы некалькі твораў, адзіліся на веласіпед і ехалі адзін да аднаго — мянцзяца. Тыдні праз два зноў выпраўляліся ў бібліятэку — каб здаць працэнтаў 90 працэнтаў і, галоўнае, узяць зноў новую порцыю. Цікавыя творы на паліцах не затрымліваліся, іх трэба было «ўпалаваць». Не ведаю, колькі чытачоў усю было ў нашай дарослай паслявовай бібліятэцы, але мой асабісты нумар фармуляра быў на пачатку чацвёртай старонкі. Карці тых, хто часта наведваў бібліятэку, яе работнікі трымалі асобна, не звязваючы на алфавіт. Дзясцяты клас заканчваў з фармулярам пад нумарам 7, і мяне вельмі цікавіла: хто тыя людзі, што чытаюць больш за мяне?

ПРАЦЭС чытання падчас летніх канікул звычайна выглядаў так: ранкам ты браў у рукі том, а ўвечары перагортаў апошнюю старонку, а часам нават паспяваў пачаць новую кніжку. Можна было па чарзе чытаць і два творы адначасова: настолькі моцнай была прага зазірнуць пад вокладку новай кнігі, яшчэ не скончыўшы папярэдняю. Перапынкі былі толькі на хуткія перакусы і выкананне ней-

кіх дробных заданняў па гаспадарцы, якія давалі бацькі. Менавіта тады я пачуў ад некага з дарослых фразу, якой на той момант вельмі здзівіўся, а яе сэнс дайшоў да мяне толькі праз гады: «Чытай, пакуль малады». Чаму пакуль малады, не мог уцяміць я? А што мне будзе перашкаджаць у сталым узросце заваліцца на увесь дзень на каналу з цікавай кніжкай у руках?... Прайшоў час, і цяпер я мушу канстатаваць, што на чытанне мастацкай літаратуры часу няма. Тут бы спясець прачытаць штотдзённыя газеты і праманіторыць навіны ў інтэрнэце. І так штодня. У дзяцінстве ты мала задумваешся, адкуль у халадзільніку брэзка кавалак каўбасы, якую ты ясі, не адрываючыся ад той самай кніжкі, і не заўважаеш, што бацькі цябе пашкадавалі, каб ты мог пачытаць, і зрабілі нейкую работу па гаспадарцы самі...

Нягледзячы на магчымасць браць кніжкі ў бібліятэцы, заўсёды (і не толькі мне) хацелася мець той ці іншы твор дома. Калі з дзіцячай мастацкай літаратурай праблем не было, то здабыць дарослую ў савецкія часы было вельмі складана. Проста так у краме яна не прадавалася. Але быў адзін спосаб стаць шчаслівым удадальнікам дэфіцытнага томіка. Трэба было здаць 20 кілаграмаў макулатуры, за якую давалі спецыяльны талон. У кніжных крамах на спецыяльных паліцах можна было выбраць па іх (вядома, яшчэ і заплаціўшы) нешта ўпадабанае з таго, што было ў наяўнасці ў той момант. Нейкі старэйшы сваяк, таксама аматар чытання, падбіў мяне на пошuku такой патрэбнай макулатуры. А адкуль ёй узяцца ў ёсць? Тым не менш нейкімі праўдамі і няпраўдамі мы размыліся ёй. Сваё па чарзе прывёз мне са сталіцы тры новыя кніжкі, з якіх найбольш запамінуў збор твораў Джэка Лондана.

Ад Жуля Верна, любімых твораў пра індзейцаў мы пакрысе рухаліся да «Дзяцей Арбата» Рыбакова, зачытаваліся кнігамі «У акапах Сталінграда» Няжрасава і «На Заходнім фронце без перамаг» Рэмарка...

На пачатку 1990-х гадоў сітуацыя змянілася: прыватныя выдавецтвы літаральна завалілі прылаўкі кніжачкамі, якія дагэтуль можна было знайсці толькі ў бібліятэцы, а не ў свабодным продажы. Ад багачы выбару стракацела ў вакач! Я тады ва ўтульнай

невялікай краме па вуліцы Кірава, што зусім побач з чыгуначным вакзалам (журфак у тыя гады часткова месціўся ў старым будынку па Свядрлова — гэта некалькі дзясяткаў метраў да той крамы), спускаў на кніжкі амаль усю сваю стыпендыю і грошы ад падпрацовак. Больш за тое, кожны твор набываўся абавязкова ў двух экзэмплярах — сабе і ўжо згаданаму стрыечнаму брату Андрэю. Чэйз, Крысці, Азімаў, Жалэзны... Дадому ў пасёлкі я вяртаўся з набітай сумкай. Я ж казаў, наколькі было вялікі жаданне мець уласную бібліятэку. Кожны раз прыгадаю тое пачуццё цяпер, калі бачу знесеныя да пад'езду перавязаныя стосы старых кніг, ад якіх пазабываюцца гаспадары ці іх нашчадкі...

Ранкам у халодным тумане, пакусаныя за ноч камарамі, сонныя, мы брылі па лузе дамоў... У кніжках усё выходзіла нейкі больш рамантычна.

БЯСПРЭЧНА, такое стаўленне ў нас да чытання было таму, што ўвесь час быў прыклад перад вачыма — дарослыя. Яны знаходзілі час на кнігі. І асобна хаць сказаць пра газеты. Часам можна пачуць, што некага прымушаюць выпісаць перыядычны выданні. А па мне — дык і правільна! Мы ў сваёй час прайшлі праз гэта, і нічога дрэннага нам тое ў жыцці не прынесла, нават наадварот. Паслядоўна нам выпісалі «Веселье карцінкі» і «Зорку», «Костёр» і «Пионерскую правду» або «Піонер Беларусі», «Юный техник» і «Моделист-конструктор», «Знамя юности» ці «Комсомольскую правду». У штодзённы чарку пашталёна, каб тут жа бегчы да паштовай скрыні. Бацькоў на працы таксама прымушалі выпісаць газеты на выбар. І, ведаеце, нават мне, малому, была цікавая апошняя алонка ў газеце «Труд», я любіў пагарташ «Работніцу і сялянку», у доме стрыечнага брата — «Крокодил» і «Вожык». А цяпер што? Сярод родных і знаёмых ёсць настаўнікі розных узростаў і мастэцкае хміжарства. І яны аднолькава прэстэжуе супраць падпіскі на ведамасную газету, ідуць на ўсялякія хітрыхі, абы толькі ад іх адчаліся. Нагадаю, мы гаворым пра настаўнікаў, што тады ўжо працягвалі іншым, якія бачаць перад вачыма красамоўны прыклад?... Ці не з гэтага ў тым ліку пачынаецца любоў і павага да друкаванага слова?..

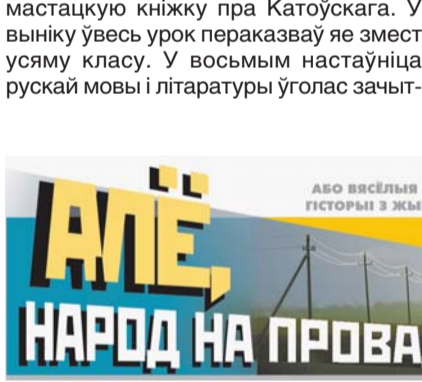
Сяргей РАСОЛЬКА

Неяк суседзі паскардзіліся, што дзіця не хоча чытаць. «Дык у вас жа і кніг у кватэры няма». — «Як няма, вунь на халадзільніку ляжыць».

У дзіцячых бібліятэках у запусце самастойна на пачатку трэцяга класа. Дагэтуль думаў пра тое ўжо пэўны час, але неяк не адважваўся ісці туды адзін. А тут зімовым днём пасля заняткаў нехта з аднакласнікаў кінуў кліч: гайда запісацца ў бібліятэку! З задавальненнем далучыўся да кампаніі. Не памятаю назвы і аўтара той самай першай бібліятэчнай кніжкі, але перад вачыма і сёння яе фармац, цвёрдага вокладка ў чырвона-сініх тонах з вялікім малюнкам... Але чытаннем я захапіўся раптам.

У дамах савецкіх людзей кніжкі былі заўсёды, хоць у большасці сем'яў бібліятэчкі былі даволі сіціплыя. Адзін з дзіцячых успамінаў: мы грэемся на печы пасля катання на горцы, а цётка чытае нам пашарпаны томік з карычневай вокладкай — «Урфин Джус і яго драўляныя салдацкі». Быўшы ў гасцях у іншай цёткі, я зайздорушыў шыкоўнаму выданню казак братаў Грым. Уласнымі любімымі кніжачкамі ў розныя часы былі «Палескія рабінзоны» Янкі Маўра і «Незвычайныя прыгоды Арбузіка і Бябешкі» Эдуарда Скобелева. Падчас майго дзяцінства дзяцінкі дарылі нам кніжкі на ваенную тэматыку на 23 лютага. У кніжнай краме прадаваліся білеты іменнай латарэі. Ададаўшы 25 капеек, можна было выйграць рубель, а то і цэлыя тры! На гэтую суму, доўга абыходзячы паліцы, выбіраліся і дзіцячыя кніжкі.

Менавіта тады я пачуў ад некага з дарослых фразу, якой на той момант вельмі здзівіўся, а яе сэнс дайшоў да мяне толькі праз гады: «Чытай, пакуль малады».

МАЛА ПРЫГАТАВАЦЬ, ТРЭБА ЯШЧЭ І НА СТОЛ ПАСТАВІЦЬ

...Пра чалавека, які адчуў нейкую прыкрасць ці расчараванне, кажучы: «як мыла з'ёўшы».

Пачула гэтую фразу і прыгадалася мне сваё, перажытае і, вядома ж, не забытае, хоць было і даўно, падчас сумна вядомага татальнага дэфіцыту. Памятаецца, з крам тады размяталася ўсё — ад прадуктаў харчавання да пральных парашкоў...

А жыць жа неяк трэба было, харчавання — таксама. Восць і сталі жыхары нашага мястэчка браць дадатковы надалы зямлі, нешта на іх вырошчвалі, забяспечваю гародніннай сябе, а калі пашанцуе, то яшчэ і прадавалі...

Мы ў той год на далёкім участку насадзілі бульбы. Час настаў выбіраць. На поле (а яно ад дома кіламетраў за пяць) паехалі ўсёй сям'ёй. Узяліся капаць, насыпаць мяшкі. Бачу, што і дадому звозіць можна. Кажу сваім мужчынам:

— Грузіце, колькі ўлезае, у матацыкл з калёскаю ды вязіце. Там заадно і перакуюсце. Знойдзеце чым, усё прыгатаванна... Толькі ж глядзіце — доўга не будзеце, бо работы шмат.

Муж з зяцем ад слова: загрыліся, паехалі ў бок вёскі. Мы з дачкою таксама трохі раззагнуліся: пасадзілі, падпіскаваліся — ды зноў у барозны. Колькі там часу прайшло, чым — матацыкл «балбоча». Значыць, думаем, разгрузіліся нашы хлопцы, пад'эле, будзем разам бульбу капаць...

Але ж бачым, неяк не да працы мужам: твары ў абодвух кіслыя-кіслыя, самі злосныя. З чаго б гэта?

Не паспела падумаць, — муж незадаволена пытаецца:

— Што ў цябе за варэнікі сёння? Нейкія смярдзючыя, цёмныя. Мы з Паўлам пакаштавалі ды плюнулі...

— Варэнікі? — здзівіліся я. — А дзе вы іх бралі? Не рабіла я сёння варэнікаў!

— Ну як жа — «не рабіла»? А на шафцы ў сінняй каштульцы што сталяў?

Я на хвілінку сумелася: як быццам, нічога такога не сталяў? Хіба...

Не адразу ўспомніла:

— Божухна, дык гэта ж мыла гаспадарчае! Я яго на буйнай тарцы настругала і вадою заліла, каб разбухла. Вечарам збралася бялізну мыць.

— Во, а мы з Паўлам думалі, што гэта — варэнікі, проста няўдалыя... Добра, што сабакі іх не аддалі, — выкінулі пад плот.

Мы з дачкой аж пакалілі ад рогату:

— А чым тады блізіну мыць? Досыць доўга так смялялі і ўдзяху, бо нашы мужчыны нас не падтрымалі: стаялі галодныя, злыя, як мыш прагнулішы... Ці як мыла з'ёўшы... Хоць у нашым выпадку гэтае «як» было рўна лішнім.

Ганна Міхневіч, Гомельскі раён.

ХТО ПЫТАЕ, ТОЙ НЕ БЛУДЗІЦЬ...

...Вёска наша, як мне здаецца, для Беларусі тыповая і, дзякаваць Богу, жывая. У ёй — 861 двор, 2350 жыхароў, ад першай хаты на вуліцы Гандзавіцкай да апошняй на Пінскай — больш за сем кіламетраў. Прычым забудаваны гэтыя вёскі вялікімі прыгожымі дамамі з моцнымі гаспадарчымі пабудовамі. І пры кожнай сям'ёе — агарод, бо людзі ў нас працавітыя... А яшчэ яны шчырыя, трохі хітраватыя і, вядома ж, вясёлыя. Адным словам — сапраўдныя палешукі, з якімі чаго толькі ні здараецца!

Ну вось напрыклад: неяк зімой адзін наш дзядзька (назваем яго Дарафеевіч) паехаў з сябрамі на апошнюю ў тым сезоне падледнюю рыбалку. Надвор'е ім выпала не скажаць каб марознае, але надта ветранае. Да таго ж рыбакі цэлы дзень прасядзелі на лёдзе. Змерзлі, бедныя, як тыя цоцькі...

Але ж вось бліжэй да вечара сабраліся яны дамоў — рушылі на аўтобусны прыпынак у вёску Раздзялявічы. Ідуць сабе, зрэдку перамаўляюцца. На дварэ амаль цёмна ўжо, ціха. Адно — сабакі брэшучы ды музыка аднекуль чуваць.

— Браткі, дык тут жа вяселле! — успамінае Дарафеевіч.

Рыбакі павесялелі (бо гэта ж не хаўтуры) і далей ідуць. Вось яна, тата хата: ва ўсіх вокнах святло зікае, постаці мільгаюць, гармонік заліваецца.

— Добра людцам, — уздыхаюць хлопцы, — балюць, гарэлачку п'юць.

— А што, калі і нам перападзе? — паспаздываў нехта з кампаніі. — Ну ёсць жа месцамі звычайна наліваць і газцыям няпростава... Каб выпілі за шчасце маладых.

— Ёсць-ёсць! — запэўніў сяброў Дарафеевіч. — І якраз тут, у Раздзялявічах!. Мая ж баба адсюль... Так што я дакладна ведаю: падносяць чарку прахочым...

— Дык чаму б не нам? — думалі рыбакі, спыніўшыся ля брамкі.

І бачачы — не адны яны тут: непадалёк, пад дрэвам стары стаіць — у кажуху, у зячым аблавуку.

— Ну што, дзядуля, можа, пагрэземся? — спытаў яго Дарафеевіч, пстрыкнуўшы ўказальным пальцам па шыі.

— Пагрэземся... Яшчэ і які! Зараз, хлопчыкі, — загадкава прамовіў стары, нахіліўся, штось падняў з зямлі... Кінуў...

Рыбакі вокам міргнуць не паспелі, як завінела... разбітае шкло! Як у хаце змоўк гармо-

нік, як лягнулі дзверы і на вуліцу высыпаў гурт хлапоў.

— Дзед Базыль, — пытаюць у старога, — скажы, хто шчыбу разбіў?

— А што грам будзе? — пытаннем на пытанне адказвае той Базыль.

— Ды ціло пшыску паставім!

— А вось яны, гэтыя рыбакі, — гаворыць хлопчак дзед і паказвае пальцам на... Дарафеевіча.

Той нават рот адкрыць не паспеў, як побач... затрашчае плот: гэта хлопцы-вясельнікі адрывалі сабе па шыткіце... І ў наступ — на рыбакіў.

Што заставалася ім? Толькі адно — уцякаць, прычым — ва ўсе лапаты.

Да прыпынку, праўда, яшчэ далёка было, але ж на іх рыбакіцае шчасце хлопцы, мякка кажучы, нецвяроўкі беглі памалу. Да таго ж аўтобус ажраз пад'ехаў. Рыбакі ў яго куляю... Толькі ўскочылі — дзверы зачыніліся: усё, паехалі!

Аддыхацца, праўда, не маглі. І горача-горача ўсім было: ажно пара вярнула!..

Значыць, нездарма людзі кажучы: «Хто пытае, той не блудзіць; хто шукае, той знаходзіць»: пагрэліся мужыкі на славу! Хоць, можа, і не тым, чым хацелася.

Факт, што Дарафеевіч гэтую крыўду, гэты «сугрэў» вельмі доўга успамінаў: да цешчы ў вёску Раздзялявічы гады са два не ездзіў.

Уладзімір Бабурын, в. Хатынічы, Гацэвіцкі раён.

АПОШНЯЯ «ГАСТРОЛЬ»

Увесь лес пад падрэз, а дзве лясны выйшай... Што ўжо казаць пра людзей! Характар — ён у кожнага праўляецца, а тым больш нападнітку. Адных ад шклічкі гарэлі цягне на спеваы, другіх — на сон, трэціх — пабіцца... А вось дзядзька Ягор браў тады сваю двухрадкую ды ішоў у вёску...

...У ёй у пасляваеннага гады мужчым амаль што не было, музыкі — таксама, слёз — невельчэрнае мора. Восць хацелася я п'янаму павесяліць трохі ўдоў ды дзевак-векаву. А таму спынаўся ён пад нейкімі вокнамі, расцягваю гармонік, мог нейкую прыпеўку праспяваць, а потым яшчэ і залівацца:

— Гэй, гаспадыня, адчынні ці хацінку, падару дзядзьчынку!

Цяперашнія кабеты, напэўна, адчынлі б яму. А ў тых, ранейшых — іншае выхаванне было. Не запрашалі яны дзядзьку, казалі:

— Ідзі, Ягорка, дахаты. Заўтра прыходзь... Як будзеш цвярозы.

Дзядзька гзадваяўся, але ж дамоў не ішоў: пачынаў «канцэрт» пад вокнамі другой удавы, затым — трэціх... Глядзіш — усю вёску і абідзе...

Колькі гадоў так доўжылася, скажаць не бярэся, але ж канец «гастроля» настаў, прытым — чаканы. На Вадохрышча адна з удой запрасіла так чалавека ў хату, пасадзіла за стол. Удваіх яшчэ па кроплі выпілі, — справа, як быццам, «да дзядзьчынкi» дайшла...

— Данчуха — гэта добра, — уздыхае ўва, але мне б, Ягорчак, хлопчыка, сынка. Можа, ён хоць некалі, хоць не сора, ды памочнікам стаў бы: дрочуць мне насеж, агарод узаруў, а сена кобыці назапалі. Дужа ж цяжка самай! А کار ж збрыдзела...

Слухае гэта Ягор, з усім гзаджаецца ды між волі... носам клюе — раз, і другі, і трэці... А потым і наогул — галаву на стол і спіць.

Гаспадыні трэба нешта рабіць, а што? Будзіць? Дык сам жа ён на вуліцы не выйдзе. Яна яго таксама не вынесе. Да таго ж пажартаваць з чалавека ахвота. Карацей, разула яго ўдавіца, палажыла на ложка, коўдрачкай накрыла, паглядзела на гадзіннік. Чатыры дня там. Нецікава: адкруціла стрэлкі на воесім, як быццам раніцы ды пайшла на вачоркі.

А таму ж горчыю не спіцца — працуюся і сваім жа вачам не верыць: хата чужая, грубка чужая. А валёнкі ўжо ягоньы сушацца. І гармонік на камодзе таксама яго.

Падхапіўся дзядзька, абуўся, апрануўся, двухрадку схапіў — і ходу.

Але ж не тут тое было: дзверы замкнутыя. У чалавека мароз па скуры: «Дзе я? Колькі праспаў?... З кім?»

На шчасце, гаспадыня вярнулася. І адразу ж да яго:

— Як спасался, Ягорка?

Дзядзька вачыма лыпае, пытаецца:

— Чаму я тут, Маруся?... Нічога не помню... Паміж намі нешта было?

— А як жа, каханенькі-родненькі! Усё! І чарка, і сварка... Ты ж другія суткі ў мяне.

Ягор аж спалатнеў:

— Быць не можа!

Гаспадыня ў рогат:

— Ды пажартаваала я, — кажа, — анічогацькі не было і быць не магло... А што да гадзінніка, — дык ты не бойся: я стрэлкі адкруціла. Ты ўсяго з гадзінку паспаў...

У Ягора пасля гэтых слоў камень з душы зваліўся — акрыў. Скажаў:

— Добрая ты жанчына, Маруся! Я табе — за тваю дабрыву — валёнкі зрабіла (а ён, трэба сказаць, майстар быў — на ўсю акругу!).

Удавіца хацела запярэчыць яму: прызнацца, што не з яе гэта шчасце абновы насіць, што на тую валёнкі няма ў яе ні воўны, ні грошай, каб за працу заплаціць. Але Ягор гнуў сваё:

— Ад цябе, Маруся, я нічога не вазьму. Зраблю і падару, — паабяцаў дзядзька і, зацінуўшы пад пахай гармонік, ледзь не падбегам рушыў дамоў.

...Думаецца, падмануў? Не, бо не такі ён чалавек быць: зрабіў Марусі валёнкі! А ўжо ж якія цёлкіны, лёгка, прыгожыя — на зайздрасць усім адночкам... Пад вокнамі якіх дзядзька на гармоніку больш не іграў, прыпевак не спяваў і ў хаты не прасіўся — ні з «дэвачкамі», ні без.

М.Л. Багдануў, в. Новы Пагост, Мёрскі раён.

Наша марка

НОВЫ ІНТЭР'ЕР ДЛЯ ДАМСКОЙ БЯЛІЗНЫ

У Мінску на праспекце Дзяржынскага не так даўно адкрыўся яшчэ адзін, але першы ў аб'юльеным дызаіне, фірменны магазін «Мілавіца». Развіццё фірменнай розніцы ўнутры краіны і за яе межамі з'яўляецца адным з прыярэтых шырокавадомай кампаніі, якая актыўна працуе і над пашырэннем геаграфіі рынку збыту.

Дызайнеры зрабілі ўсё, каб новы магазін быў адначасова сумеснымі (у тым ліку і фасад) і зручнымі для пакупнікі. Калекцыя жаночай бялізны цяпер дзеліцца на некалькі зон — Milavitsa Classic, Milavitsa Fashion і Aisee. Інтэр'ер стаў не проста жаночым, але і дамашнім, утульным. Здаецца, што ты заходзіш не — такому адчуванню спрыяе афармленне сцен з фотаздымкамі, падарбаванымі нібыта з сямейнага архіва. Дарэчы, рэстаўлінг (змена стылю) чакае ўсе магазіны «Мілавіца».

Увогуле, летася адкрыта звыш 60 новых магазінаў, у тым ліку ў Ізраілі, Чэхіі, Балгарыі, Латвіі, наладжаныя аптовыя пастаўкі ў ЗША, Мексіку, Ірландыю. У 2015 годзе працягнецца развіццё рознічнай сеткі ў Расіі, Украіне, Латвіі, Казахстане, Бахрэіне і іншых краінах. «Мы поўнацю кантралюем выкананне стандартаў работы партнэраў ва ўсіх краінах прысутнасці брэнда, — кажа спецыяліст аддзела франчайзіну СП ЗАТ «Мілавіца» Настася ДУБОВІК. — Ацэнаваюцца справядзачы па продажы, маніторыцца афармленне вітрын фірменных магазінаў... Комплексны падыход дазваляе абараніць брэнд ад падрабка і кантрафактнай прадукцыі, падтрымаць высокі узровень фірменнага стылю і дызаіну брэндавых магазінаў».

Дарэчы, беларускі рынак у структуры збыту СП ЗАТ «Мілавіца» займае другое месца — калі зьверці ад агульнага аб'ёму продажы. Рознічная сетка ўключае 56 магазінаў, у тым ліку фірменныя секцыі ў буйных універмагах.

Святлана БАРЫСЕНКА

ОАО «Красный Октябрь»
ИЗВЕЩАЕТ АКЦИОНЕРОВ О ПРОВЕДЕНИИ
27 марта 2015 года в 11.00 ОЧЕРЕДНОГО ОБЩЕГО СОБРАНИЯ
по адресу: г. Витебск, проспект ген. Людникова, 10.

ПОВЕСТКА ДНЯ:

1. Отчет директора об итогах финансово-хозяйственной деятельности Общества за 2014 год и перспективы развития в 2015 году.
2. Отчет ревизионной комиссии Общества.
3. Утверждение годового бухгалтерского баланса, отчета о прибылях и убытках Общества за 2014 год.
4. Об утверждении распределения и использования прибыли и убытков, о дивидендах за 2014 год.
5. Избрание членов наблюдательного совета и ревизионной комиссии.

С материалами по вопросам повестки дня акционеры могут ознакомиться в читальном зале библиотеки с 18 марта 2015 года в рабочие дни с 13.00 до 17.00.

Регистрация участников собрания – 27 марта 2015 года по месту проведения собрания с 10.00 до 10.45. Списание акционеров для участия в собрании будет составлен согласно данным реестра акционеров на 1 марта 2015 года.

Для регистрации при себе иметь следующие документы: акционеру общества – паспорт, представителю акционера – паспорт и доверенность. Справки по тел. (8 0212 52 55 70).

Наблюдательный совет ОАО «Красный Октябрь».
УНП 300033144

ОАО «СТРОЙТРЕСТ №7»
СООБЩАЕТ О ПРОВЕДЕНИИ ОЧЕРЕДНОГО
СОБРАНИЯ АКЦИОНЕРОВ
Собрание состоится 27 марта 2015 года в здании администрации
ОАО «Стройтрест №7»
(г. Минск, пр. Машерова, 16, зал заседаний) в 15.00.
Регистрация участников собрания –
с 14.00 до 14.45 по месту проведения собрания.

ПОВЕСТКА ДНЯ:

1. Об итогах деятельности за 2014 год и утверждение годового отчета, бухгалтерского баланса, отчета о прибылях и убытках.
2. Распределение прибыли и убытков по итогам работы Общества за 2014 год с учетом заключения ревизионной комиссии.
3. О размере и сроках выплаты дивидендов за 2014 год.
4. Утверждение Устава ОАО «Стройтрест №7» в новой редакции.
5. Избрание членов совета директоров и ревизионной комиссии.

С материалами, подготовленными к собранию, можно ознакомиться с 25 марта 2015 г. по 26 марта 2015 г. по месту нахождения Общества (г. Минск, пр. Машерова, 16, тел. 288-14-49).

Список акционеров для регистрации будет определен по состоянию на 01 марта 2015 г.

Для регистрации иметь при себе следующие документы: Акционеру Общества – паспорт; представителю акционера – паспорт и доверенность.

Совет директоров ОАО «Стройтрест №7».
УНП 100512859

Уважаемые акционеры ОАО «Белктолоочистка»!
Очередное собрание акционеров состоится 26 марта 2015 года, начало собрания – 10.00, место проведения – г. Минск, ул. Архангельская, 22а. Регистрация проводится с 9.00 до 9.45 (при себе иметь паспорт).

ПОВЕСТКА ДНЯ:

1. Об итогах работы общества за 2014 г. и задачах на 2015 г.
2. Утверждение бухгалтерского баланса, отчета о прибылях и убытках за 2014 г., определение порядка выплаты дивидендов.
3. О направлении использования прибыли в 2015 году.
4. Отчет наблюдательного совета и ревизионной комиссии о работе за 2014 г.
5. Избрание членов наблюдательного совета и ревизионной комиссии.
6. Утверждение условий вознаграждения членов наблюдательного совета и ревизионной комиссии

Наблюдательный совет. Тел. для справок (017) 298-27-57.
УНП 10060398

ОАО «Минскгравзавотранс»
ИЗВЕЩА